

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

14. července 2016 *

„Řízení o předběžné otázce — Justiční spolupráce v občanských a obchodních věcech — Nařízení (ES) č. 44/2001 — Článek 5 body 1 a 3 — Příslušný soud — Pojmy ‚smlouva nebo nároky ze smlouvy‘ a ‚věci týkající se delikt ní odpovědnosti‘ — Náhlé přerušení zavedených dlouhodobých obchodních vztahů — Žaloba na náhradu škody — Pojmy ‚prodej zboží‘ a ‚poskytování služeb‘“

Ve věci C-196/15

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím cour d'appel de Paris (odvolací soud v Paříži, Francie) ze dne 7. dubna 2015, došlým Soudnímu dvoru dne 29. dubna 2015, v řízení

Granarolo SpA

proti

Ambrosi Emmi France SA,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení M. Ilešič, předseda senátu, C. Toader (zpravodajka), A. Rosas, A. Prechal a E. Jarašiūnas, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,

vedoucí soudní kanceláře: V. Tourrès, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 3. prosince 2015,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Granarolo SpA S. Dechelette-Roy a M. Agbem, avocats,
- za Ambrosi Emmi France SA L. Pettitim, avocat,
- za francouzskou vládu D. Colasem a F.-X. Bréchotem, jakož i C. David, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi A. Lewisem a M. Wilderspinem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 23. prosince 2015,

vydává tento

* Jednací jazyk: francouzština.

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 5 bodů 1 a 3 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2001, L 12, s. 1; Zvl. vyd. 19/04, s. 42, dále jen „nařízení Brusel I“).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společnostmi Granarolo SpA (dále jen „Granarolo“), založenou podle italského práva, a společností Ambrosi Emmi France SA (dále jen „Ambrosi“), založenou podle francouzského práva, ve věci žaloby na náhradu škody způsobené náhlým přerušením zavedených dlouhodobých obchodních vztahů.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Článek 2 odst. 1 nařízení Brusel I stanoví:
„Nestanoví-li toto nařízení jinak, mohou být osoby, které mají bydliště na území některého členského státu, bez ohledu na svou státní příslušnost žalovány u soudů tohoto členského státu.“
- 4 Článek 5 body 1 a 3 tohoto nařízení zní následovně:
„Osoba, která má bydliště na území některého členského státu, může být v jiném členském státě žalována:
 - 1) a) pokud předmět sporu tvoří smlouva nebo nároky ze smlouvy, u soudu místa, kde závazek, o němž se jedná, byl nebo měl být splněn;
 - b) pro účely tohoto ustanovení a pokud nebylo dohodnuto jinak, je místem plnění zmíněného závazku:
 - v případě prodeje zboží místo na území členského státu, kam zboží podle smlouvy bylo nebo mělo být dodáno,
 - v případě poskytování služeb místo na území členského státu, kde služby podle smlouvy byly nebo měly být poskytovány;
 - c) nepoužije-li se písmeno b), použije se písmeno a);

[...]

- 3) ve věcech týkajících se deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti u soudu místa, kde došlo nebo může dojít ke škodné události;

[...]“

Francouzské právo

- 5 Článek L. 442-6 code de commerce (francouzského obchodního zákoníku) stanoví:
„I. Každému výrobcí, obchodníku, průmyslovému výrobcí nebo osobě zapsané v živnostenském rejstříku vzniká odpovědnost za škodu a povinnost nahradit tuto škodu, pokud byla způsobena:

[...]

5° [n]áhlým, byť jen částečným, přerušením zavedeného obchodního vztahu bez předchozího písemného oznámení, které zohledňuje délku obchodního vztahu a dodržuje minimální stanovenou dobu oznámení, kterou stanoví meziodvětvové dohody s přihlédnutím k obvyklé obchodní praxi. Pokud se obchodní vztah týká dodávání výrobků s obchodní značkou distributora, prodlužuje se minimální doba pro oznámení na dvojnásobek doby, která se uplatní tehdy, pokud výrobek není dodáván s obchodní značkou distributora. Pokud takové dohody neexistují, ministr obchodu může s přihlédnutím k obchodním zvyklostem vyhláškou stanovit pro každou kategorii výrobků minimální dobu pro oznámení a zakotvit podmínky přerušení obchodních vztahů zejména v závislosti na jejich trvání. Předchozí ustanovení nebrání možnosti ukončení obchodního vztahu bez předchozího oznámení v případě neplnění závazků druhou smluvní stranou nebo v případě vyšší moci. Pokud je přerušení obchodního vztahu důsledkem konkurenční nabídky v rámci podávání nabídek na dálku, minimální doba pro oznámení činí dvojnásobek doby vyplývající z použití ustanovení tohoto pododstavce v případech, kdy původní doba pro oznámení činí šest měsíců, a v ostatních případech nejméně jeden rok.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 6 Z předkládacího usnesení plyne, že společnost Ambrosi, se sídlem v Nice (Francie), prodávala zhruba 25 let ve Francii potraviny vyrobené společností Granarolo, se sídlem v Bologni (Itálie), aniž by byl jejich vztah založen na rámcové smlouvě či na ujednání o výhradním zastoupení.
- 7 Společnost Granarolo sdělila společnosti Ambrosi doporučeným dopisem ze dne 10. prosince 2012, že ode dne 1. ledna 2013 budou její výrobky prodávány ve Francii jinou francouzskou společností.
- 8 Společnost Ambrosi měla za to, že tento dopis představoval náhlé přerušení zavedených obchodních vztahů ve smyslu článku L. 442-6 francouzského obchodního zákoníku, u něhož nebyla dodržena minimální výpovědní lhůta, zohledňující dobu trvání jejich obchodního vztahu, a podala k tribunal de commerce de Marseille (obchodní soud v Marseille, Francie) proti společnosti Granarolo žalobu na náhradu škody založenou na uvedeném ustanovení.
- 9 Rozsudkem ze dne 29. července 2014 se tento soud prohlásil za příslušný z důvodu, že žaloba měla deliktní povahu a že se místo, kde došlo ke škodné události ve smyslu čl. 5 odst. 3 nařízení Brusel I, nacházelo v sídle společnosti Ambrosi v Nice.
- 10 Podáním došlým dne 12. srpna 2014 podala společnost Granarolo opravný prostředek k cour d'appel de Paris (odvolací soud v Paříži, Francie) za účelem zpochybnění místní příslušnosti tribunal de commerce de Marseille (obchodní soud v Marseille), neboť dotčená žaloba spadá mezi případy, kdy předmět sporu tvoří smlouva nebo nároky ze smlouvy ve smyslu nařízení Brusel I, jehož čl. 5 bod 1 stanoví jakožto hraniční určovatel místo, kam zboží podle po sobě jdoucích smluv uzavřených pro každé dodání bylo nebo mělo být dodáno. Tímto místem přitom byla továrna v Bologni, a to podle údaje „*Ex works*“ („Ze závodu“), uvedeného na fakturách vystavených společností Granarolo a odpovídajících jednomu ze standardizovaných pojmů (Incoterms) zavedených Mezinárodní obchodní komorou za účelem upřesnění práv a povinností smluvních stran v oblasti mezinárodního obchodu.
- 11 Společnost Ambrosi zejména tvrdí, že vzhledem k tomu, že spor spadá do oblasti deliktní odpovědnosti a že místem, kde došlo ke škodné události je Francie, kde jsou na trh uváděny potraviny společnosti Granarolo, jsou příslušné francouzské soudy. Tato společnost podpůrně tvrdí, že není prokázáno, že všechny po sobě jdoucí smlouvy byly uzavřeny na základě doložky Incoterm „*Ex works*“.
- 12 Předkládající soud podotýká, že ve francouzském právním řádu je taková žaloba, jako je žaloba dotčená ve věci v původním řízení, založená na článku L. 442-6 code de commerce (obchodního zákoníku), deliktní žalobou, a uvádí v tomto ohledu několik nedávných rozsudků Cour de cassation (kasační soud, Francie).

- 13 Vzhledem k tomu, že pojmy z oblasti „deliktní“ a „smluvní“ odpovědnosti ve smyslu nařízení Brusel I jsou nicméně autonomními pojmy unijního práva, považuje tento soud za nezbytné předložit v tomto ohledu Soudnímu dvoru předběžnou otázku.
- 14 Za těchto podmínek se cour d'appel de Paris (odvolací soud v Paříži) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Musí být čl. 5 odst. 3 nařízení Brusel I vykládán v tom smyslu, že žaloba na náhradu škody za přerušení zavedených obchodních vztahů spočívajících v dodávání zboží distributorovi po více let bez rámcové smlouvy nebo ujednání o výhradním zastoupení, náleží do oblasti deliktní odpovědnosti?
- 2) V případě záporné odpovědi na první otázku: je ustanovení čl. 5 odst. 1 písm. b) tohoto nařízení použitelné na určení místa plnění závazku, který je základem žaloby v případě uvedeném [v první otázce]?“

K předběžným otázkám

K první otázce

- 15 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 5 bod 3 nařízení Brusel I vykládán v tom smyslu, že žaloba na náhradu škody založená na náhlém přerušení takových zavedených dlouhodobých obchodních vztahů, jako je vztah dotčený ve věci v původním řízení, spadá do oblasti deliktní nebo kvazideliktní odpovědnosti ve smyslu uvedeného ustanovení.
- 16 Úvodem je nutno připomenout, že nařízení Brusel I směřuje ke sjednocení pravidel o soudní příslušnosti v občanských a obchodních věcech prostřednictvím pravidel pro určení příslušnosti, která jsou vysoce předvídatelná, a sleduje tak cíl právní jistoty, který spočívá v posílení právní ochrany osob usazených v Evropské unii tím, že umožňuje zároveň žalobci snadno určit soud, u něhož může podat žalobu, a žalovanému přiměřeně předvídat, u kterého soudu může být žalován (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 23. dubna 2009, Falco Privatstiftung a Rabitsch, C-533/07, EU:C:2009:257, body 21 a 22).
- 17 Podle ustálené judikatury Soudního dvora je tak systém určení obecné příslušnosti stanovený v kapitole II nařízení Brusel I založen na obecném pravidle, uvedeném v jeho čl. 2 odst. 1, podle kterého osoby, které mají bydliště na území některého členského státu, mohou být žalovány u soudů tohoto státu bez ohledu na státní příslušnost účastníků řízení. Kapitola II oddíl 2 nařízení Brusel I stanoví určitá zvláštní pravidla o příslušnosti, mezi něž patří pravidlo uvedené v čl. 5 bodě 3 tohoto nařízení, pouze jako výjimku z obecného pravidla příslušnosti soudů místa bydliště žalovaného (v tomto smyslu zejména rozsudky ze dne 16. července 2009, Zuid-Chemie, C-189/08, EU:C:2009:475, body 20 a 21, jakož i ze dne 18. července 2013, ÖFAB, C-147/12, EU:C:2013:490, bod 30).
- 18 Soudní dvůr již rozhodl, že tato pravidla o zvláštní příslušnosti je třeba vykládat restriktivně v tom smyslu, že neumožňují výklad, který přesahuje případy výslovně upravené v uvedeném nařízení (rozsudek ze dne 18. července 2013, ÖFAB, C-147/12, EU:C:2013:490, bod 31).
- 19 Je rovněž třeba připomenout, že pojem „předmět sporu tvoří smlouva nebo nároky ze smlouvy“ a pojem „ve věcech týkajících se deliktní nebo kvazideliktní odpovědnosti“ ve smyslu čl. 5 bodu 1 písm. a) a čl. 5 bodu 3 nařízení Brusel I musí být vykládány autonomně, a to především s přihlédnutím k systematice a cílům tohoto nařízení, aby bylo zajištěno jeho jednotné uplatňování ve

všech členských státech. Nemohou být proto chápány jako odkaz na kvalifikaci právního vztahu projednávaného před vnitrostátním soudem v příslušném vnitrostátním právu (rozsudek ze dne 13. března 2014, Brogsitter, C-548/12, EU:C:2014:148, bod 18).

- 20 Pokud jde o pojem „věci týkající se deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti“ ve smyslu čl. 5 bodu 3 nařízení Brusel I, zahrnuje všechny návrhy, které znějí na určení odpovědnosti žalovaného a které nesouvisí se „smlouvou nebo nároky ze smlouvy“ ve smyslu čl. 5 bodu 1 písm. a) tohoto nařízení (viz rozsudek ze dne 28. ledna 2015, Kolassa, C-375/13, EU:C:2015:37, bod 44 a citovaná judikatura).
- 21 Soudní dvůr již rozhodl, že pouhá skutečnost, že jedna ze smluvních stran podá žalobu na určení občanskoprávní odpovědnosti proti druhé smluvní straně, nestačí k závěru, že tato žaloba patří mezi případy, kdy „předmět sporu tvoří smlouva nebo nároky ze smlouvy“ ve smyslu čl. 5 bodu 1 nařízení Brusel I. Je tomu tak pouze, pokud lze vytýkané jednání považovat za porušení smluvních povinností, jež mohou být určeny s přihlédnutím k předmětu smlouvy (rozsudek ze dne 13. března 2014, Brogsitter, C-548/12, EU:C:2014:148, body 23 a 24).
- 22 Z výše uvedeného vyplývá, že v takové věci, jako je věc v původním řízení, je za účelem určení povahy žaloby z občanskoprávní odpovědnosti podané k vnitrostátnímu soudu třeba, aby tento soud nejprve určil, zda má tato věc smluvní povahu nezávisle na své kvalifikaci podle vnitrostátního práva.
- 23 Je třeba podotknout, že ve značné části členských států mohou být dlouhodobé obchodní smluvní vztahy, které nevznikly na základě písemné smlouvy, v podstatě považovány za tacitní smluvní vztahy, jejichž porušení může vést ke smluvní odpovědnosti.
- 24 V tomto ohledu je nutno podotknout, že ačkoli čl. 5 bod 1 nařízení Brusel I nevyžaduje uzavření písemné smlouvy, je nicméně určení smluvní povinnosti nezbytné k použití tohoto ustanovení. Je třeba upřesnit, že taková povinnost může být považována za vzniklou mlčky, zejména pokud vyplývá z jednoznačných aktů vyjadřujících vůli smluvních stran.
- 25 V projednávaném případě tedy přísluší vnitrostátnímu soudu, aby nejprve zkoumal, zda se dlouhodobý obchodní vztah, který existoval mezi stranami, za konkrétních okolností věci, kterou projednává, vyznačuje existencí mlčky sjednaných povinností stran, takže mezi nimi existoval vztah, který lze kvalifikovat jako smluvní.
- 26 Domněnka existence takového tacitního vztahu nicméně neplatí a takový vztah musí být prokázán. Tento důkaz se kromě toho musí zakládat na souboru shodujících se okolností, mezi které mohou patřit existence zavedených dlouhodobých obchodních vztahů, dobrá víra smluvních stran, pravidelnost operací a jejich vývoj v čase vyjádřený v množství a v hodnotě, případné dohody o vyfakturovaných cenách nebo o poskytnutých slevách, jakož i vzájemná korespondence.
- 27 Je věcí předkládajícího soudu, aby s ohledem na celkové posouzení ověřil existenci takového souboru shodujících se okolností a rozhodl, zda i při absenci písemné smlouvy existuje mezi stranami tacitní smluvní vztah.
- 28 Vzhledem k předcházejícím úvahám je třeba odpovědět na první otázku tak, že čl. 5 bod 3 nařízení Brusel I musí být vykládán v tom smyslu, že žaloba na náhradu škody založená na náhlém přerušení takových zavedených dlouhodobých obchodních vztahů, jako jsou vztahy dotčené ve věci v původním řízení, nespadá do oblasti deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti ve smyslu tohoto nařízení, pokud mezi stranami existoval tacitní smluvní vztah, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu. Důkaz existence takového tacitního smluvního vztahu se musí zakládat na souboru shodujících se okolností, mezi které mohou patřit existence zavedených dlouhodobých obchodních vztahů, dobrá víra smluvních stran, pravidelnost operací a jejich vývoj v čase vyjádřený v množství a v hodnotě, případné dohody o vyfakturovaných cenách nebo o poskytnutých slevách, jakož i vzájemná korespondence.

Ke druhé otázce

- 29 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 5 bod 1 písm. b) nařízení Brusel I vykládán v tom smyslu, že takové zavedené dlouhodobé obchodní vztahy, jako jsou vztahy ve věci v původním řízení, musejí být kvalifikovány jako „smlouva o prodeji zboží“ nebo „smlouva o poskytování služeb“ ve smyslu tohoto ustanovení.
- 30 Úvodem je nutno upřesnit, že hraniční určovatel pro příslušnost soudu, stanovený v čl. 5 bodu 1 písm. b) nařízení Brusel I, je použitelný pouze v rozsahu, v němž by vnitrostátní soud rozhodující ve sporu vzniklém mezi stranami, které mezi sebou zavedly dlouhodobé obchodní vztahy, dospěl k závěru, že tyto vztahy jsou založeny na „smlouvě o prodeji zboží“ nebo na „smlouvě o poskytování služeb“ ve smyslu tohoto ustanovení.
- 31 Taková kvalifikace by vylučovala uplatnění pravidla příslušnosti stanoveného v čl. 5 bodu 1 písm. a) ve věci v původním řízení. Vzhledem k hierarchii, která byla v písm. c) tohoto ustanovení zavedena mezi písmeny a) a b), se může totiž pravidlo pro určení příslušnosti upravené v tomto písm. a) uplatnit pouze alternativně a v případě, že se neuplatní pravidla pro určení příslušnosti obsažená v uvedeném písm. b) (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. prosince 2013, Corman-Collins, C-9/12, EU:C:2013:860, bod 42).
- 32 Soudní dvůr uvedl, že pokud jde o místo plnění závazků vyplývajících jak ze smluv o prodeji zboží, tak i ze smluv o poskytování služeb, nařízení Brusel I ve svém čl. 5 bodě 1 písm. b) definuje tento hraniční určovatel autonomně v zájmu posílení cílů, jimiž jsou sjednocení pravidel o soudní příslušnosti a předvídatelnost (rozsudek ze dne 19. prosince 2013, Corman-Collins, C-9/12, EU:C:2013:860, bod 32).
- 33 Soudní dvůr rovněž rozhodl, že čl. 5 bod 1 písm. b) nařízení Brusel I stanoví pro smlouvy o prodeji zboží a smlouvy o poskytování služeb jako hraniční určovatel pro příslušnost soudu závazek, který je charakteristický pro tyto smlouvy (rozsudek ze dne 25. února 2010, Car Trim, C-381/08, EU:C:2010:90, bod 31 a citovaná judikatura).
- 34 Z toho vyplývá, že smlouva, pro niž je charakteristický závazek dodání zboží, musí být kvalifikována jako „prodej zboží“ ve smyslu čl. 5 bodu 1 písm. b) první odrážky nařízení Brusel I (rozsudek ze dne 25. února 2010, Car Trim, C-381/08, EU:C:2010:90, bod 32).
- 35 Taková kvalifikace se může použít na dlouhodobý obchodní vztah mezi dvěma hospodářskými subjekty v případě, že se tento vztah omezuje na po sobě jdoucí smlouvy, jejichž předmětem je dodání a odebrání zboží. Tato kvalifikace naproti tomu neodpovídá struktuře typické distribuční smlouvy, pro kterou je charakteristická rámcová dohoda, jejímž předmětem je závazek spočívající v dodání a zásobování sjednaný do budoucna dvěma hospodářskými subjekty (viz obdobně rozsudek ze dne 19. prosince 2013, Corman-Collins, C-9/12, EU:C:2013:860, bod 36).
- 36 Pokud by byla v projednávaném případě smlouva uzavřená ústně nebo mlčky kvalifikována jako „prodej zboží“, je dále věcí předkládajícího soudu, aby ověřil, zda se výraz „*Ex Works*“, kterým se zabývá bod 10 tohoto rozsudku, objevuje v po sobě jdoucích smlouvách mezi smluvními stranami systematicky. Je-li tomu tak, bude třeba mít za to, že zboží bylo dodáno do továrny Granarolo v Itálii, a nikoli do sídla společnosti Ambrosi ve Francii.
- 37 Pokud jde o otázku, zda lze smlouvu kvalifikovat jako smlouvu „o poskytování služeb“ ve smyslu čl. 5 bodu 1 písm. b) druhé odrážky nařízení Brusel I, je třeba připomenout, že Soudní dvůr již judikoval, že pojem „služby“ ve smyslu tohoto ustanovení implikuje přinejmenším to, že strana, která je poskytuje, vykonává určitou činnost za úplaty (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. prosince 2013, Corman-Collins, C-9/12, EU:C:2013:860, bod 37 a citovaná judikatura).

- 38 Co se týče prvního kritéria obsaženého v této definici, tedy existence činnosti, vyplývá z judikatury Soudního dvora, že toto kritérium vyžaduje aktivní jednání, nikoli pouhé zdržení se jednání. Jak již rozhodl Soudní dvůr ohledně obdobné faktické situace, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení, v případě smlouvy, jejímž předmětem je distribuce výrobků jedné smluvní strany druhou smluvní stranou, odpovídá toto kritérium charakteristickému plnění poskytovanému smluvní stranou, která se zajišťováním takové distribuce podílí na rozvoji šíření dotyčného zboží.
- 39 Díky záruce zásobování zbožím, která mu může být poskytnuta na základě takové smlouvy a případně díky jeho účasti na obchodní strategii dodavatele, zejména účasti na propagačních akcích, což jsou skutečnosti, které musí ověřit vnitrostátní soud, může distributor nabízet zákazníkům služby a výhody, které nemůže poskytovat pouhý prodejce, a získat tak pro zboží dodavatele větší podíl na místním trhu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. prosince 2013, Corman-Collins, C-9/12, EU:C:2013:860, bod 38 a citovaná judikatura).
- 40 Stran druhého kritéria, tedy úplaty poskytované jako protiplnění za určitou činnost, je třeba uvést, že ji nelze chápat v úzkém smyslu slova jako zaplacení peněžní částky. Takové omezení totiž nepožaduje ani velmi obecné znění čl. 5 bodu 1 písm. b) druhé odrážky nařízení Brusel I a není ani v souladu s cíli blízkosti a jednotnosti, které sleduje toto ustanovení (rozsudek ze dne 19. prosince 2013, Corman-Collins, C-9/12, EU:C:2013:860, bod 39).
- 41 V této souvislosti je nutno vzít v úvahu skutečnost, že distribuční smlouva vychází zpravidla z výběru distributorů dodavatelem. Tento výběr může přiznat distributorům konkurenční výhodu spočívající v tom, že pouze oni budou mít právo prodávat zboží dodavatele na vymezeném území nebo přinejmenším že toto právo bude mít omezený počet distributorů. Distribuční smlouva upravuje navíc často pomoc poskytovanou distributorovi v oblasti přístupu k reklamním nosičům, předávání know-how prostřednictvím školení nebo též výhodnějších způsobů placení. Všechny tyto výhody, jejichž existenci musí ověřit soud rozhodující ve věci samé, představují pro distributora ekonomickou hodnotu, kterou lze považovat za hodnotu představující úplatu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. prosince 2013, Corman-Collins, C-9/12, EU:C:2013:860, bod 40).
- 42 Z toho vyplývá, že případná distribuční smlouva obsahující tyto typické prvky může být pro účely použití pravidla pro určení příslušnosti obsaženého v čl. 5 bodu 1 písm. b) druhé odrážce nařízení Brusel I kvalifikována jako „smlouva o poskytování služeb“ (rozsudek ze dne 19. prosince 2013, Corman-Collins, C-9/12, EU:C:2013:860, bod 41).
- 43 V projednávaném případě je věcí předkládajícího soudu, aby posoudil veškeré okolnosti a prvky, kterými se vyznačuje činnost vykonávaná společností Ambrosi ve Francii za účelem prodeje výrobků společnosti Granarolo na trhu tohoto členského státu.
- 44 Vzhledem k výše uvedeným úvahám je třeba odpovědět na druhou otázku tak, že čl. 5 bod 1 písm. b) nařízení Brusel I musí být vykládán v tom smyslu, že takové zavedené dlouhodobé obchodní vztahy, jako jsou vztahy dotčené ve věci v původním řízení, musejí být kvalifikovány jako „smlouva o prodeji zboží“, jestliže je závazkem typickým pro dotčenou smlouvu dodání zboží, nebo jako „smlouva o poskytování služeb“, pokud je tímto závazkem poskytování služeb, což přísluší určit předkládajícímu soudu.

K nákladům řízení

- 45 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 5 bod 3 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech musí být vykládán v tom smyslu, že žaloba na náhradu škody založená na náhlém přerušení takových zavedených dlouhodobých obchodních vztahů, jako jsou vztahy dotčené ve věci v původním řízení, nespadá do oblasti deliktní nebo kvazideliktní odpovědnosti ve smyslu tohoto nařízení, pokud mezi stranami existoval tacitní smluvní vztah, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu. Důkaz existence takového tacitního smluvního vztahu se musí zakládat na souboru shodujících se okolností, mezi které mohou patřit existence zavedených dlouhodobých obchodních vztahů, dobrá víra smluvních stran, pravidelnost operací a jejich vývoj v čase vyjádřený v množství a v hodnotě, případné dohody o vyfakturovaných cenách nebo o poskytnutých slevách, jakož i vzájemná korespondence.
- 2) Článek 5 bod 1 písm. b) nařízení č. 44/2001 musí být vykládán v tom smyslu, že takové zavedené dlouhodobé obchodní vztahy, jako jsou vztahy dotčené ve věci v původním řízení, musejí být kvalifikovány jako „smlouva o prodeji zboží“, jestliže je závazkem typickým pro dotčenou smlouvu dodání zboží, nebo jako „smlouva o poskytování služeb“, pokud je tímto závazkem poskytování služeb, což přísluší určit předkládajícímu soudu.

Podpisy.